

sidste kirkelige Valg af vistnok ca. 200,000 valgberettigede ikke mere end ca. 10,000 havde indtegnet sig, og af dem stemte endda kun Halvdelen. Man ser, at Kirken er naaet saa vidt, at det ganske overvejende Flertal af dens Medlemmer slet ikke længere interesserer sig for den. Under saadanne Forhold er det daarlige Tider for Kirken. Pengene strømme ikke saa rigeligt ind. Men naar der nu ligger Midler fra ældre Tid, hvorfor kan saa Kirken ikke lige saa godt bruge af dem i Haab om, at der vil komme bedre Tider, hvor Kirken vil vise sig mere folkelig, mere menneskekærlig, mere human, og hvor den atter vil samle Befolkningen om sig? Kommunen maa spise af sin Kapital, ingen har Medynk med den, fordi den i de senere Aar har maattet opspise hvert Aar 2 Mill. Kr. Brolægningen paa vore Gader ligger hen i en saadan Tilstand, at vi mange Gange knap kunne være det bekendt over for Turisterne. Det er dog vistnok lige saa vigtigt, at vore Gader ere i ordentlig Stand, som at Kirkerne ere pænt vedligeholdte, men der er ikke Midler dertil. Vi gøre, hvad vi kunne, vi maa spise af vor Kapital, man har ikke fra Lovgivningsmagts Side ved Skattelovene eller paa anden Maade villet give Københavns Kommune en saadan Stilling, at den kunde faa sit Budget til at balancere. Altsaa, man henviser uden videre baade private Borgere og Kommunen til at spise op af deres Kapital, men Kirken skal have en enestaaende gunstig Stilling, have Lov til at lægge op i de gode Tider uden at behøve at bruge af sin Kapital i de daarlige. De københavnske Kirker have en Kapital af omtrent 1 Mill. Kr. liggende, men den maa ikke røres. Den ærede Minister sagde, at de 115,000 Kr. knap vilde slaa til, de havde krævet 143,000 Kr., men Borgerrepræsentationens Udvalg har i sin Betænkning, paa Grundlag af hvilken ogsaa Magistraten nu sidste Aar afgav sin Indstilling, i alle Detailler paavist, at der fandt Ødselhed Sted paa mange Punkter, f. Eks. at Budgetterne oprindeligt vare lagte betydelig mere sparsommeligt, end de senere blev det, den Gang der blev Udsigt til, at Kirkeskatten kunde gaa igennem. Borgerrepræsentationens Udvalg har paa vist en hel Række Punkter, hvor der kunde spares. Endvidere har det paavist, at der var Penge nok, og hvorfor kunde Københavns Borgere ikke forlange, at Kirken i disse daarlige Tider, hvor baade Borgerne og Kommunen sidde daarligt i det, selv skød noget til, saa at vi kunde være slupne

med de 57,500 Kr., som Magistraten indstillede, i Stedet for de 115,000 Kr., som Ministeriet til Trods for vor Erklæring paalignede os.

Jeg kan ikke se, at Ministeren har været heldig med at begrunde dette mærkelige Afslag over for Københavns Kommunalbestyrelse, som blev givet i Ministeriets Skrivelse af 14. December. Han sagde, at forrige Aar var det ikke den eneste Grund, at Magistraten og Borgerrepræsentationen vare uenige, men det var jo dog en af Grundene, og den Grund, som kom offentlig frem, den, som man lagde Mærke til, og som ogsaa for saa vidt var en nogenlunde naturlig Grund, skønt man paa den anden Side kunde sige, at en demokratisk Minister dog særlig burde tage Hensyn til Borgerrepræsentationen, hvor Demokratiet var i Flertal, og ikke til Magistraten, hvor Højre paa det Tidspunkt var i Flertal. Det var den Grund, som kom frem, og som for saa vidt var forstaaelig, skønt den ikke var meget demokratisk. Men det sidste Aar forelaa der en enstemmig Erklæring, og saa finder Kultusministeren paa en helt anden Grund. Jeg tror altsaa ikke, at Ministeren har været heldig med at begrunde dette ejendommelige Skridt over for Københavns Kommunalbestyrelse.

Derpaa kom den højtærede Kultusminister ind paa disse mærkelige Daabsattester. Det glæder mig, at han selv betegnede dem som uheldige. Jeg kender ogsaa Eksempler paa, at Stiftsprovsten har udstedt en ny, naar Forældrene have forlangt det. Nu er det jo meget glædeligt, at Forholdet er under Overvejelse i Justitsministeriet, og at man kan vente at faa faste Regler i Fremtiden, men det forekommer mig alligevel besynderligt, at en Præst vedblivende kan udstede saadanne Daabsattester, som selve den højeste kirkelige Myndighed, Kultusministeren, anser for uheldige. Det er sagt til ham Gang paa Gang, at de ere uheldige, og han er bleven desavoueret, for saa vidt som Stiftsprovsten har udstedt andre Daabsattester. Denne Præst, der saaledes Gang paa Gang desavoueres af sin kirkelige Myndighed, indirekte i alt Fald, bliver alligevel siddende og udsteder saadanne forargelige Daabsattester. Er det nødvendigt? Kan der ikke foretages noget over for en saadan Præst? Har han virkelig lovlig Ret til at gøre det? Jeg synes, at den højtærede Kultusminister paa en eller anden Maade maatte kunne overbevise en saadan Præst om, at han gør sig skyldig